

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 511 /2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Fagus SK, s. r. o., Hliník nad Váhom 428, Bytča, zastúpenej advokátom Mgr. Branislavom Samcom, Sad SNP 8, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 16 C 231/2009 z 31. januára 2012 v spojení s jeho opravným uznesením zo 14. marca 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Fagus SK, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Fagus SK, s. r. o., Hliník nad Váhom 428, Bytča

(ďalej len „sťažovateľka; v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom Mgr. Branislavom Samcom, Sad SNP 8, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 231/2009 z 31. januára 2012 v spojení s jeho opravným uznesením zo 14. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou domáhala na okresnom súde voči obchodnej spoločnosti LYCOS — Trnavské sladovne, spol. s r. o., Sladovnícka 15, Trnava (ďalej len „žalovaná“), vydania 1 ks Fagus kontajnera PM 0707-3 (ďalej len „kontajner“) z dôvodu, že ako vlastníčka predmetnú vec na základe kúpnej zmluvy č. 007007029 z 2. júla 2007 dodala obchodnej spoločnosti Bioprodukt s. r. o., Rožňava (ďalej len „kupujúca“). Kupujúca neuhradila celú kúpnu cenu v sume 21 882,24 € (659 224,50 Sk), a preto sťažovateľka od zmluvy odstúpila a zároveň žiadala vrátenie veci. To však kupujúca neurobila a kontajner previedla na žalovanú. Alternatívne sa sťažovateľka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 16 C 231/2009 domáhala voči žalovanej zaplataenia ceny kontajnera v sume 13 085,86 €.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že *«rozsudkom zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 Krajský súd v Trnave ako súd odvolací potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141 a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 353,73 €. Citované rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňom 15. 5. 2013.*

Dňa 31. 1. 2012 Okresný súd Trnava (ďalej len „Porušovateľ 1.“) rozsudkom č. k. 16 C/231/2009-130 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141 rozhodol o žalobe Sťažovateľa tak, že ju zamietol s odôvodnením, že žalovaný nie je so žalobcom v žiadnom právnom vzťahu a nemožno voči nemu uplatňovať žiadne odvodené nároky zo vzťahu žalobcu a spoločnosti Bioprodukt,

nakoľko sa jedná o dva samostatné právne vzťahy. Žalobca svoj nárok voči žalovanému nezdôvodnil, oprel ho iba o skutočnosť, že sa u neho sporný kontajner nachádza. Vyhovením žalobe by došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu. Nakoniec konštatoval, že žalovaný nie je pasívne legitimovaným účastníkom konania.

Sťažovateľ sa podaním zo dňa 8. 3. 2012 proti uvedenému rozsudku odvolal s tým, že tento vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ochrana vlastníctva je upravená v Občianskom zákonníku, na čo žalobca poukázal už v podanej žalobe, avšak Porušovateľ 1 odmietol žalobcovi poskytnúť Ústavou a zákonom garantovanú ochranu jeho základného práva vlastníť majetok a v odôvodnení rozsudku sa ani neobťažoval zdôvodniť, prečo sa nezaoberal resp. v predmetnej veci vylúčil aplikáciu § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Namiesto toho na zdôvodnenie svojho nezákonného rozhodnutia použil úplne irelevantné ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré s prejednávanou vecou nemajú nič spoločné.

Krajský súd v Trnave (ďalej len „Porušovateľ 2.“) rozsudkom zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 napadnutý rozsudok potvrdil s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v jeho odôvodnení. Uviedol, že na základe zmluvy uzavretej medzi spoločnosť Bioprodukt s. r. o. a žalovaným došlo okrem iného k prevodu vlastníckeho práva k predmetnej veci na žalovaného a to s prihliadnutím na ust. § 554 ods. 5 a § 446 Obchodného zákonníka a i v prípade vyhodnotenia posúdenia písomne uzavretej zmluvy ako neplatnej, je potrebné zohľadniť správanie sa zmluvných strán, keď predmet diela bol riadne vykonaný zhotoviteľom (Bioprodukt s. r. o.), zhotoviteľom odovzdaný objednávateľovi a objednávateľom riadne prebrať.».

Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu sťažovateľka poukazuje na „vady nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku, pretože ako už bolo naznačené, tento nedostatok je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka konania na spravodlivý proces...“.

S poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa požiadaviek na kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „rozhodnutie prvostupňového súdu nespĺňa požiadavky podľa

ustanovenia § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok..., keď Porušovateľ 1. vo viacerých smeroch vyslovil hypotetické úvahy, bez opory vo vykonanom dokazovaní a v platných právnych predpisoch a judikatúre. Z odôvodnenia rozhodnutia Porušovateľa 1. vyplýva, že súd sa vôbec nezaoberal argumentmi Sťažovateľa vo veci zdôvodnenia jeho nároku v zmysle občianskoprávnej úpravy ochrany vlastníckeho práva, hoci tento právny základ svojho nároku vymedzil priamo v žalobe, naopak úvahy súdu sú úplne odtrhnuté od merita veci. Odporúčanie súdu pre Sťažovateľa, že si mal nároky uplatňovať voči spoločnosti Bioprodukt, s. r. o. a to buď titulom doplatenia kúpnej ceny alebo náhrady škody, ale v žiadnom prípade nie voči žalovanému, nemajú mať v odôvodnení rozsudku miesto... Sťažovateľ sa ako vlastník veci domáhal voči žalovanému ako osobe vec neoprávnene zadržujúcej jej vydania, pričom samotná právna kvalifikácia nároku Sťažovateľa je obsiahnutá priamo v žalobe a na tento jeho podstatný argument chýba v odôvodneniach rozhodnutí oboch Porušovateľov jasná odpoveď, rozhodli arbitrárne a bez adekvátneho obhájenia svojich záverov, čo vyústilo do porušenia základného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy) a spravodlivý proces (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).“.

Podľa sťažovateľky «v konaniach pred všeobecnými súdmi bolo vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že Sťažovateľ ako vlastník domáhajúci sa vydania veci od osoby, ktorá ju zadržuje, podľa kúpnej zmluvy zo dňa 2. 7. 2007 č. 007007029 dodal tovar - 1 ks Fagus kontajner/PM 0707-3 kupujúcemu Bioprodukt, s. r. o. V čl. VII. bod 1. zmluvy bolo dohodnuté, že vlastnícke právo k tovaru na kupujúceho prechádza až úplným zaplatením kúpnej ceny, ktorú kupujúci nikdy nedoplatil, naopak vec v rámci plnenia svojho zmluvného záväzku medzitým dodal žalovanému LYCOS - Trnavské sladovne, spol. s r. o.

Podľa dodatočne predkladaných listinných dokladov zo strany žalovaného, tento mal tento vlastníctvo nadobudnúť už dňa 20. 3. 2008 a to od spoločnosti Bioprodukt, s. r. o. a to v zmysle ustanovenia čl. VIII. Zmluvy o dielo zo dňa 15. 10. 2007 uzavretej medzi žalovaným a Bioprodukt, s. r. o., podľa ktorého „vlastnícke právo k technologickému zariadeniu prechádza na objednávateľa dňom odovzdania a prevzatia diela, uvedeného v zápise o úspešnom odovzdaní a prevzatí“ a čl. 4. Protokolu o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 20. 3. 2008.

V konaní však bolo preukázané, že Zmluvu o dielo medzi žalovaným a Bioprodukt, s. r. o. zo dňa 15. 10. 2007, nepodpísal konateľ spoločnosti Bioprodukt, s. r. o. A. K., ani k tomuto podpisu nespĺnomocnil osobu A. V., ktorý sa sám vyjadril, že zmluvu o dielo podpísal, hoci nevie prečo a ani sa na ňu nepamätá. Podpis na preberacom protokole nie je jeho. Svedok A. K. potvrdil, že zmluvu nepodpísal, pokiaľ ide o podpis na preberacom protokole, nevie ako sa jeho podpis na tento protokol dostal. V tomto prípade preto išlo o prípad absolútnej neplatnosti právneho úkonu, nakoľko prípady relatívnej neplatnosti sú negatívne vymedzené taxatívnym výpočtom v ustanovení §40a Občianskeho zákonníka. Vo všetkých prípadoch neplatnosti právnych úkonov, ktoré nie sú uvedené v citovanom ustanovení teda ide o absolútnu neplatnosť. Absolútna neplatnosť právnych úkonov vyjadruje verejný záujem, nastáva ex lege, pôsobí ex tunc a súd na ňu prihliada ex off. Absolútna neplatnosť sa nepremlčuje a bez akéhokoľvek časového obmedzenia sa jej môže dovolať každý, pretože pôsobí erga omnes...

Je preto nepochybné, že Zmluva o dielo zo dňa 15. 10. 2007 je absolútne neplatným právnym úkonom (a žalobca na základe tejto zmluvy nemohol nadobudnúť vlastníctvo o. i. predmetného kontajnera), jej neplatnosť nastala zo zákona ex tunc a súd mal k nej prihliadnúť z úradnej povinnosti. Z dôvodu neplatnosti zmluvy o dielo preto absentuje medzi žalovaným a spoločnosťou Bioprodukt, s. r. o. akýkoľvek záväzkovo - právny vzťah.»

Sťažovateľka dospieva k záveru, že «neobstojí preto argumentácia Porušovateľov v tom smere, že žalovaný nadobudol vec v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákona ako od nevlastníka, nakoľko zistený skutkový stav aplikáciu týchto ustanovení vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaným vylučuje. Ako varovný príklad možno uviesť konštatovanie Porušovateľa 2 „i v prípade vyhodnotenia posúdenia písomne uzavretej zmluvy ako neplatnej, je potrebné zohľadniť správanie sa zmluvných strán, keď predmet diela bol riadne vykonaný zhotoviteľom (Bioprodukt s. r. o.), zhotoviteľom odovzdaný objednávateľovi a objednávateľom riadne prebratý.“ Z predložených listinných dôkazov (protokol o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 20. 3. 2008) je totiž zrejmé, že „dielo pri odovzdaní nespĺňa dohodnuté parametre“, ergo nie je riadne vykonané. Z čoho potom Porušovateľ 2 čerpá presvedčenie o riadnom vykonaní predmetu diela a riadnom prebratí

zo strany žalovaného v čase, keď ešte čisto teoreticky mohol byť dobromyseľný vo vzťahu k presvedčeniu o vlastníctve kontajnera spoločnosťou Bioprodukt s. r. o.?».

Podľa tvrdenia sťažovateľky došlo napadnutým rozhodnutím okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu aj k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Trnava v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C/14/2010, rozsudkom zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

Okresný súd Trnava v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C/14/2010, rozsudkom zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Okresný súd Trnava v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C 14/2010, rozsudkom zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok).

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 sp. zn. 9 Co 93/2012 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu).

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 sp. zn. 9 Co 93/2012 porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 sp. zn. 9 Co 93/2012 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok).

Ústavný súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. 5. 2012 č. k. 9 Co 93/2012, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trnave zo dňa 31. 1. 2012

č. k. 16 C 231/2009-130, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012
č. k. 16 C/231/2009-141 zrušuje a vracia vec Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

Okresný súd Trnava, Hlavná 49, Trnava a Krajský súd v Trnave, Vajanského 2/A, Trnava, sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania Sťažovateľa vo výške 707,88 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rad Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (v tomto prípade sťažnosťou). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa

svojich práv. Text uvedený mimo petitu považuje za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011). Namietanie porušenia č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) obsiahnuté v texte sťažnosti posudzoval preto ústavný súd len ako súčasť argumentácie sťažovateľky.

V súvislosti s vymedzovaním predmetu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že petit sťažnosti sťažovateľky, kvalifikovane zastúpenej advokátom, neobsahuje kvalifikovanú špecifikáciu súdnych rozhodnutí, ktorými mali byť podľa jej tvrdenia porušené ňou označené základné práva podľa ústavy. Sťažovateľkou vymedzený petit pôsobí zmätočne, keďže sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv rozsudkom okresného súdu „zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130, v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-141“, ale v konaní „vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C 14/2010...“. Petit je zmätočný aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu „... zo dňa 10. 4. 2013 č. k. 11 Co/146/2012-171 sp. zn. 9 Co 93/2012“, ale zároveň žiada zrušiť „rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. 5. 2012 č. k. 9 Co 93/2012, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trnave zo dňa 31. 1. 2012 č. k. 16 C/231/2009-130 v spojení s opravným uznesením zo dňa 14. 3. 2012 č. k. 16 C/231/2009-14“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri vymedzovaní predmetu konania vychádzal podporne aj z odôvodnenia sťažnosti a priloženej dokumentácie a na tomto základe kvalifikoval predmet sťažnosti tak, ako to je vymedzené v záhlaví tohto uznesenia.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 231/2009 z 31. januára 2012 v spojení s opravným uznesením zo 14. marca 2012

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, IV. ÚS 362/2010, IV. ÚS 372/2010).

Proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie (čo aj urobila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013 v rámci odvolacieho konania, v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek nožnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd preto nepristupuje k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie v prípadoch, keď dospeje pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011, IV. ÚS 31/2013). Ústavný súd môže v takomto prípade pri predbežnom prerokovaní taký návrh odmietnuť, keďže sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (m. m. I. ÚS 4/00).

Uvedené ustálené právne názory ústavného súdu korešpondujú aj širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podstata sťažnosti sťažovateľky je založená na tvrdení, že okresný súd ako prvostupňový súd a krajský súd ako odvolací súd v prerokúvanej veci nesprávne interpretovali a aplikovali príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa vydania veci neoprávnené zadrživanej inou osobou, ktorá má predmetnú vec fakticky u seba (drží ju a disponuje ňou) bez žiadneho právom aprobovaného dôvodu, a neprihliadli ani na ďalšie okolnosti, predovšetkým na skutočnosť, že *„súdnu ochranu vlastníckeho práva možno realizovať najmä prostredníctvom žaloby na vydanie veci (actio reivindicatio), ktorá je žalobou na plnenie a chráni obsah vlastníckeho práva, t. j. práva vlastníka vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky vrátane oprávnenia nakladať s ňou“*.

Krajský súd v napadnutom rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľky o vydanie kontajnera, alternatívne o zaplatenie sumy 13 085,86 € zamietnutá, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol: «... svoje rozhodnutie súd (okresný súd, pozn.) právne odôvodnil použitím ust. § 349 ods. 1, § 351 ods. 1 a 2, § 409 ods. 1, § 445, § 537 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca uzavrel dňa 02. 07. 2007 so spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava Kúpnu zmluvu č. 007007029, predmetom ktorej bol 1 ks Fagus kontajner PM 0707-3, pričom cena bola dohodnutá v sume 659.224,50 Sk a v čl. II. ods. 2 bolo dohodnuté, že časť kúpnej ceny v sume 265.000,- Sk sa zaplatí na základe zálohovej faktúry a zvyšok po prebratí predmetu zmluvy na základe faktúry. Vzhľadom na skutočnosť, že kupujúci neuhradil celú kúpnu cenu, žalobca kupujúceho vyzval dňa 13. 11. 2007 na doplatenie kúpnej ceny v sume 394.224,50 Sk a nakoľko k úhrade nedošlo, dňa 21. 11. 2007 žalobca odstúpil od zmluvy a žiadal vrátenie kontajnera. V zmysle čl. VII. bod 1 Zmluvy bola v zmluve dohodnutá výhrada vlastníckeho práva úplným zaplatením kúpnej ceny. Zmluvou o dielo zo dňa 15. 10. 2007 objednávateľ - žalovaný so zhotoviteľom - Bioprodukt s. r. o., Rožňava uzatvorili dohodu o dodávke a montáži technologického zariadenia na úpravu priemyselnej odpadovej vody podľa projektu spracovaného zhotoviteľom. Dielo bolo riadne dokončené a odovzdané, pričom za účelom vykonania diela bol žalovanému inštalovaný sporný kontajner, ktorý sa u neho doposiaľ nachádza a jeho demontáž je nemožná, resp. možná len s obtiažami a vysokými nákladmi. Predmetom konania bolo vydanie sporného kontajnera, resp. zaplatenie jeho ceny. V konaní nebolo sporné, že kontajner bol odpredaný spol. Bioprodukt s. r. o. Rožňava, ktorý tento napriek výhrade vlastníctva a neuhradeniu kúpnej ceny inštaloval u žalovaného. Z hľadiska posúdenia nároku bolo potrebné predovšetkým zaoberať sa legitímáciou a právnymi vzťahmi účastníkov. Samotný žalobca uzavrel kúpnu zmluvu so spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava v zmysle § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v súlade s 445 Obchodného zákonníka bola medzi účastníkmi zmluvy dohodnutá výhrada vlastníctva, t. j. nadobudnutie vlastníckeho práva kupujúceho úplným zaplatením kúpnej ceny, čo sa v danom prípade nestalo. Na druhej strane tu je právny vzťah žalovaného so spoločnosťou Bioprodukt s. r. o., Rožňava, ktoré spoločnosti uzavreli zmluvu o dielo, v rámci ktorej žalovaný vystupoval ako objednávateľ, a v súvislosti s ktorou došlo k montáži sporného

kontajnera u žalovaného. Ide tu o ďalší nastupujúci samostatný právny vzťah, upravený v § 537 a nasl. Obchodného zákonníka. Samotná platnosť tejto zmluvy nie je z hľadiska predmetu tohto konania rozhodujúca (nepochybne sú námietky ohľadne oprávnenia konať za spoločnosť, vlastníckeho práva zhotoviteľa k inštalovanému predmetu dôvodné pre vyjadrenie pochybnosti o platnosti tejto zmluvy). Rozhodujúcou je však skutočnosť, že sa jedná o dva samostatné právne vzťahy. Podľa § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti dovolávať iba tento účastník. V danom prípade sa teda žalobca nemôže domáhať neplatnosti zmluvy o dielo, ktorej nebol účastníkom konania, a to ani v prípade, že zhotoviteľ nebol vlastníkom veci, resp. zmluva nebola podpísaná štatutárnym orgánom. Žalobca bol nepochybne v právnom vzťahu so spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava, nie však so žalovaným. Ďalej uviedol, že objednávateľ nemal dôvod skúmať vlastníctvo zhotoviteľa ku kontajneru. Súd mal za to, že žaloba nie je voči žalovanému dôvodná, nakoľko žalobca s ním nie je v žiadnom právnom vzťahu a nemožno voči žalovanému uplatňovať žiadne odvodené nároky zo vzťahu žalobcu a spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava, nakoľko sa jedná o dva samostatné právne vzťahy. Žalobca svoj nárok voči žalovanému nezdôvodnil, oprel ho iba o skutočnosť, že sa u neho sporný kontajner nachádza. Nejedná sa však o priamy vzťah účastníkov konania, ale len vzťah „sprostredkovaný“ dvomi vzťahmi. Vyhovením žalobe a uhradením ceny kontajnera, by naopak došlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu, pričom vyplatením celej čiastky žalovaným v prospech žalobcu by nevznikol nárok voči spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava, voči ktorému má žalobca právo na doplatenie kúpnej ceny, resp. vydaniu veci priamo vychádzajúc z nimi uzavretej kúpnej zmluvy. I v prípade nemožnosti priameho vydania veci, by sa žalobca mohol domáhať iba od spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava zaplataenia ceny kontajnera, nie však vo vzťahu k žalovanému. Bolo preto povinnosťou žalobcu postupovať voči spol. Bioprodukt s. r. o., Rožňava v súlade s citovanými ustanoveniami zákona, voči ktorej mal svoje nároky uplatňovať. Za daného stavu súd konštatoval, že žalovaný nie je pasívne legitimovaným účastníkom, a preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť...»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľky vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Krajský súd... preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania, vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 16 C/231/2009 je vydanie 1 ks Fagus kontajnera/PM 0707-3 a v prípade nemožnosti vydania veci, uloženie povinnosti zaplatiť žalobcovi sumy 13.085,86 eur.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá a žalobcovi bolo uložené zaplatiť žalovanému náhradu trov konania...

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Súd prvého stupňa sa vyporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré napriek jeho stručnosti zodpovedá ust. § 157 ods. 2 O. s. p., nakoľko z neho celkom jasne vyplýva, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom odôvodnenie rozsudku možno považovať za presvedčivé.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania celkom nepochybne vyplynulo, že žalobca so spol. Bioprodukt s. r. o. uzatvoril Kúpnu zmluvu č. 007007029 zo dňa 02. 07. 2007, predmetom ktorej bola dodávka 1 ks Fagus kontajner (PM 0707-3)

za dohodnutú kúpnu cenu s dohodnutou výhradou vlastníctva. Bioprodukt s. r. o. ako kupujúci nezaplatil riadne kúpnu cenu žalobcovi, a teda na kupujúceho neprešlo vlastnícke právo k predmetnému kontajneru. Správnym bolo posúdenie uzatvorenej zmluvy o dielo medzi spol. Bioprodukt s. r. o. a žalovaným, na základe ktorej došlo, okrem iného, k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému kontajneru so spol. Bioprodukt s. r. o. na žalovaného, a to s prihliadnutím na ust. § 554 ods. 5 a § 446 Obchodného zákonníka. Je potrebné dať za pravdu žalovanému, že aj v prípade vyhodnotenia uzatvorenej písomnej zmluvy o dielo ako neplatnej, je potrebné zohľadniť správanie sa zmluvných strán, keď predmet diela bol riadne vykonaný zhotoviteľom, zhotoviteľom odovzdaný objednávateľovi a objednávateľom riadne prebratý.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil...“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky jednak so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa (s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil), ale predovšetkým s právnymi závermi, ktoré z nich všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) vyvodili, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v jej právnej veci.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil [pri posudzovaní legitímácie a právnych vzťahov účastníkov (medzi sťažovateľkou a kupujúcou na jednej strane a medzi kupujúcou a žalovanou na strane druhej, pozn.)], boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako tak nemožno hodnotiť za arbitrárne ani právne názory krajského súdu vychádzajúce zo skutkových zistení a vyjadrené v jeho rozsudku sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013, naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu aj keď stručne, ale ústavne akceptovateľným spôsobom

odôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vzhľadom na nevyhnutnú spätosť prvostupňového rozsudku a druhostupňového rozsudku (II. ÚS 78/05) nesignalizuje, že vo veci sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, a to predovšetkým na už zdôraznený právny záver okresného súdu. Napokon akceptovateľnosť uvedeného stručného odôvodnenia preukazuje aj § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Krajský súd teda nebol povinný opakovať právne závery okresného súdu týkajúce sa vecnej podstaty predmetu súdneho konania vo veci sťažovateľky, ak sa s týmito závermi výslovne stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo vnútorne protirečivý, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Argumentácia sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré je pre ňu nepriaznivé, čo však nemožno spájať s porušením jej základného práva garantovaného ústavou. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu preto ústavný súd konštatoval, že odvolací súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci (§ 554 ods. 5 a § 446 Obchodného zákonníka), ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľka sa dovoľáva občianskoprávnej ochrany na základe argumentu, podľa ktorého nikto nemôže previesť viac práv, než sám má. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v obchodných záväzkových vzťahoch bola táto všeobecná zásada prelomená § 446 Obchodného zákonníka, ktoré preferuje dobromyseľnosť kupujúceho.

Podľa § 446 Obchodného zákonníka kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja.

Vo vzťahu k posudzovanej veci ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetom § 446 Obchodného zákonníka je ochrana dobromyseľného kupujúceho. Obchodný zákonník na rozdiel od všeobecnej zásady, podľa ktorej ten, kto predáva, musí byť vlastníkom predávaného tovaru, upravuje špecifický prípad vzniku vlastníckeho práva k tovaru aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom. Dikcia zákona (§ 446) preferuje princíp dobromyseľnosti (statočnosti) kupujúceho. Zákon to formuluje tak, že kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať na účely jeho predaja (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 57/2008 zo 7. apríla 2009).

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sa krajský súd stotožnil so záverom, že s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti žalovaná bola v čase nadobudnutia

vlastníckeho práva k spornému kontajneru dobromyseľná a sťažovateľka v konaní nepreukázala opak.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013 a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeného sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 146/2012 z 10. apríla 2013

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo

k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade neexistuje medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky vyplývajúceho jej z čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

4. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľka namieta tiež porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý má charakter všeobecného ústavného princípu, a nie konkrétneho základného práva alebo slobody garantovaného ústavou. Všeobecné ústavné princípy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Za týchto okolností v prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v posudzovanej veci napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter všeobecných ústavných princípov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2014